

Κάθε βιβλίο της πουλιέται σε **δεκάδες χιλιάδες αντίτυπα**. Γράφει ένα μυθιστόριμα τον χρόνο, που κυκλοφορεί πάντα τον Μάιο. Έχει φανατικούς αναγνώστες και... κριτικούς εχθρούς. Δεν την ενδιαφέρουν οι ταμπέλες που της δίνουν. Θεωρεί ότι **ο χρόνος θα κρίνει τους πάντες**

ΛΕΝΑ MANTA

Δεν με νοιάζει να με λένε Αρλεκιν

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
ΣΤΗ ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΚΟΥΖΕΛΗ

Γεννήθηκε στην Πόλη το 1964. Ήρθε με τους γονείς της στην Αθήνα πέντε χρόνα αργότερα. Πολύ σύντομα χώρισαν και η Λένα έζησε μόνη στους Αμπελοκήπους με τη μητέρα της, η οποία έκανε χίλιες δουλειές για να τη μεγαλώσει, από μισθίτρια ως εργοδότης. Η πραγματικότητα δεν την κάλυπτε και τις ώρες που ήμενε μόνη της ταξίδεψε με τη φαντασία της, και έγραψε ιστορίες. Ένα παραμύθι στα ενιά της, μεταρρυθμισμένη αργότερα, αισθηματικές νουβέλες στην ερημίτιδα. Στα δεκαετία της γνώσιος του Γιώργου Μαντά, επιχειρηματία που εκδίδει περιοδικά για οικοδομές, ο οποίος δύο χρόνια αργότερα έγινε σύζυγος της και τον ακολούθησε στα Καπανδρίτια. Μπέρα δύο παιδιών, ενώς για 24 ετών και μιας κόρης 19 ετών σήμερα, όταν τα πράγματα σκούραν στην καθημερινότητά της, κατέφευγε στο γράφιμο. Και αν τότε τίταν διέξοδος, σήμερα είναι αγαπημένη συνθήκεια. Δεν είναι ο πρόλογος από κάποιο μυθιστόριμα, είναι η ζωή της Λένας Μαντά που περίληψη. Ανατολήπτος πλήθερος, είναι μια σύγχρονη εκδοχή της Λοξάντρας, που δια φροντίδες το οπικό του άντρα της, θα μπαριέψει στα παιδιά της, θα παρηγορήσει τις φίλες της και στο τέλος θα αφηγηθεί στις χιλιάδες Ελλήνιδες που τη διαβάζουν μια χορταστική ιστορία με αισθηδόξο τέλος, ματί τη σύγχρονη γυναίκα άντρανη που διαφέρει από μια κυραριμένη ποιών και έχει ανέγειρε στα παιδιά της.

«Μιάδιν πολύ, γελάνι πολύ, κλιάδι πολύ, τρώω πολύ, γράφω πολύ, όλα στη ζωή μου είναι πολύ» εξομολογεύεται γελούντας. Και πουλάει πολύ, θα συμπληρώσουμε, όπως δειχνούν οι αριθμοί. Εκδίδει ένα βιβλίο κάθε χρόνο, ο οποίο μπαίνει αφεντικός στις λίστες των μετεστάλερ με δεκάδες χιλιάδες αντίτυπα. Σε μια χώρα και σε μια εποχή όπου οι μιλών για κρίση του βιβλίου η επιτυχία της Λένας Μαντά είναι φαντασμό. Τη συναντήσαμε, μαζί με την κόρη της, ένα απόγεια στο The Mall και μίλησαμε μαζί της για τη ζωή και τα βιβλία της λίγο πριν ξεκινήσουν τα καλοκαιρινά φώνα τους.

—Πώς έκανήστε να γράψετε;

—Ήταν μια εποχή γύρω στο 1994-1996 — πρέπει να έπεσα σε κάκι εκδυτική συγκυρία, δεν είπεγεται αλλώς — που όπι διάβαζα δεν μου αρέσει. Αποφάσισα λοιπόν να γράψω κάτι που να μου αρέσει να διάβασω. Ετοι γράψτηκε το πρώτο βιβλίο, για δική μου ψυχαγωγία. Δεν είχα σκοπό να το πάσω σε εκδόστη. Ο άντρας μου ήταν εκείνος που ήθελε την προτοβουλία γιατί σκέφτηκε ότι ήταν πολύ καλό για να μείνει σε ένα συρτάρι.

—Ο συζυγός σας είναι ο πρώτος σας αναγνώστης;

Η σύγχρονη γυναίκα έχει αισήνη τη μπράβο, λέει η συγγραφέας Λένα Μαντά

«Ο πρώτος αναγνώστης και ο πρώτος επιμελήτης, Διαβάζει ό,τι γράφω κάθε μέρα το βράδυ που γιρίζει στο σπίτι και, αιρού τελεώνει το βιβλίο, ο οιαδαίρεται άλλη μία φορά. Μετά σειρά έχουν όλοι οι υπόλοιποι, ο γιος μου και απαρατίτης πιμαϊά μου, η αποία μου σπαιείωνται και αναλυτικές παρατηρήσεις σε αυτοκόλλητα χαρτάκια».

—Εκδίδετε ένα βιβλίο κάθε Μάιο. Γράφετε βιβλία για τα καλοκαίρι;

«Μάιο βγήκε το “Βολές με διεδέκα θεούς” που είχε επιτυχία και θεωρήσαται τον μήνα γιαρί που δεν υπάρχει λόγος να αλλάξει. Είναι αλιθία ένα διάβαση περισσότερο τα καλοκαίρι γιατί έχει χρόνο και είναι πιο χαλαρός. Τα βιβλία μου έχουν ποικιλή θεματολογία

βγαλμένη από τη ζωή, μου αρέσουν οι διαλογοί, οι γρήγορες εναλλαγές, αποφεύγομες τα μακροσκελείς αναλύσεις και τις περιγραφές, δεν γουνού αρέσουν οι μπερδεμένες καταστάσεις, θέλω ένα τέλος επιδυόφρορο που να αφήνει μια ωραία γεύση. Όλα αυτά καθιστούνται τα βιβλία μου πιο ευαίσγωντα, αλλά δεν αναιρώνται τα μνήματα που περνούν σταν αναγνώστην. Ο ανάλαρφος τρόπος γραψίδας δεν κάνει ένα βιβλίο καλοκαρένο».

—Το κοινό σας ποιο είναι; Είναι αποκλειστικά γυναικείο, όπως λέγεται;

«Το μεγαλύτερο μέρος αποτελεί τοντάς από γυναικες, αυτό δεν αναιρέται. Άλλα από τα μέλι και τις επιστολές που λαμβάνω βλέπω ότι έχω και πολλούς άντρες αναγνώστες, ειδικά όταν ο πρωταγωνιστής

ενός βιβλίου είναι άντρας, όπως στην “Άλλη πλευρά του νομιματούς” και στο “Τελευταίο τοιχόριο”.

—Έχουν κάποια κοινά χαρακτηριστικά ή ληγακά, μορφωτικά και οικονομικά διαίρετα;

«Δεν έχω καταλάβει κάτι τέτοιο. Από δύος μου γράφων οι περισσότεροι σημειώνουν και πλικά και επάγγελμα. Δεν υπάρχει συγκεκριμένη πλικακή ομάδα, έχω αναγνώστες από 13 ετών, πολλά παιδιά στην εφηβεία, ως 78 ετών. Μπορώ όμοις να πο ότι έχω πολλά πέραστ στον ιστορικό κλάδο».

—Τι λένε ότι τους ελέγει στα βιβλία σας: οι ιστορίες, οι χαρακτήρες; Ταυτίζονται μαζί τους ή δραπετεύουν βιώνοντας καταστάσεις που η ζωή δεν τους προσέφερε;

«ΜΕ ΑΓΓΙΖΟΥΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ»

— Υπάρχουν αναφορές στον Τύπο που σας ενόχλησαν;

—“Δεν θίγουμαι με σάρα γράφονται για τα βιβλία μου. Δεν μπορεί να δρέσει κανείς σε όλους. Με έχανε όλη την εργασία μου” που υποτίμησε το αναγνωστικό κοινό μου με εκφράσεις που δεν θα χρησιμοποιούσε ένας κύριος για μια γυναίκα. Δεν με νοιάζει αν λένε ότι η Μαντά γράφει παιδά-

ριώδη ή γράφει Αρλεκιν, τόσα έχω ακούσει, εκείνο

όμως θίγουμε πάντα σε κείμενο που θεωρώ ότι δεν το ξέιζα”.
— Αρλεκιν, που αναφέρεται, γηραιότηκη λογοτεχνία της Βρετανίδας Μπάρμπρα Κάρτλαντ ή της Αμερικανίδας Νόρα Ρόμπερτς διαβάζετε;

—“Διάβαζα πολλά στην εφηβεία μου. Η Κάρτλαντ στα 14 και στα 15 ήταν θεομόριος».

— Τι διαβάζετε σήμερα;

—“Δεν διαβάζω ξένη λογοτεχνία. Το λέω αστειεύσμενη – ολλά ουσιαστικά το πιστεύω –, τους ξένους να τους διαβάσουν οι ξένοι. Με αγγίζουν σε περισσότερο ο έλληνες συγγραφείς, τα θέματά τους, ο τρόπος που τα πραγματεύονται. Αγήλησα πάρα πολύ την Ευγενία Φακίνου, λάτρεψα τα αστυνομικά του Δημήτρη Μαμαλούκα που

τα γυνώρισα μέσω της μηλογκόδαφαιρας. Ετοι γωνιστήκα και με τα βιβλία του Νίκου Διακογιάννη. Αγαπώ πολύ την Πασχαλία Τραυλού, τον Γιώργο Πολυράκη, την Ελένη Τσαμαδού, είναι ουγγραφείς που διαβάζω καθετί που γράφουν, επίσης την Κύπρια Γιόλη Δαμιανού-Παπαδοπούλου, την Νένη Παπαδάκη, είναι πολλοί ακόμη...».

Το τελευταίο τσιγάρο (Μάιος 2010)

50.000

Ερωτας σαν βροχή (2009)

113.000

Η άλλη πλευρά του νομίσματος (2008)

90.000

Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι (2007)

200.000

Θεανώ, η λύκαινα της Πόλης (2006)

96.000

Βαλς με δώδεκα θεούς (2005)

83.000

«Νομίζω ότι είναι όλα μαζί. Μου λένε ότι, οι ήρωες είναι οικείοι, αναγνωρίσιμοι και ότι κάνουν σκέψεις που κάποτε πέρασαν και από το δικό τους το μαλλό. Κάποιοι ταυτίζονται μαζί τους. Άλλοι βρίσκουν στις ιστορίες μου απάντησης σε κάτι δικό τους. Άλλοι ξεφεύγουν έτσι από τα προβλήματά τους και τα κοιτούν από απόσταση καθαρότερα. Το ταξίδι ψυχής αποσητούν όλοι, όποιοι καταλαβαίνουν. Παραμύθια δεν χρειάζονται μόνο τα παιδιά, και η δική μας ψυχή, η οποία είναι όταν στην καθημερινότητα δεν παίρνουμε ανάσα».

– Δεδομένου ότι έχετε ένα μεγάλο φαντακό κονό που απαρτίζεται κυρίως από γυναίκες, όπως είνατε και η ίδια, το συμπέρασμα είναι ότι γνωρίζετε καλά τη σύγχρονη Ελληνίδα. Ποια είναι;

«Είναι ένας δρομέας με χιλιάδες ιδιότητες που έκουμε το νήμα αλλά συνεχίζει να τρέχει. Εχει κουραστεί πολύ, έχει δύσει πολύ από τον εαυτό της και της τελείωνταν τα αποθέματα και εκεί είναι το επικύρων. Γι' αυτό έχουν δυσκολέψει οι σχέσεις ανάμεσα στα δύο φύλα. Οι σύγχρονες Ελληνίδες τα προλαβάνουν όλα αλλά τιώθουν και πολλή μοναξιά. Και αναρωτήμα πού είναι οι συντριφοί τους. Χάμενοι στην καθημερινότητα κι αυτοί...».

– Τι έχει ανάγκη η γυναίκα αυτή;

«Έχει ανάγκη από αγάπη και κατανόηση, να την ακουμπήσουν στον όμοιο και να της πουν: "Εκτιμώ όσα κάνεις". Δεν υπάρχει χειρότερο από την αχαριστία ή από το να σε πάρουν όσα δεδομένο. Εκεί είναι που οι γυναίκες βγαίνουν εκτός εαυτού».

– Είστε στις λίστες των μπετ σέλερ αλλά δεν συγνάζετε στις διπλανές στήλες των βιβλιοκριτικών. Σας πειράζει αυτό;

«Καθόλου, το καταλαβαίνω. Ενας βιβλιοκριτικός οφείλει να ασχολείται με όλα τα βιβλία που κυκλοφορούν, ειδικά σήμερα που το βιβλίο έχει ανάγκη από σοβαρή υποστήριξη. Δεν υπάρχει λόγος λοιπόν να ασχοληθεί με τη ευπάλητη, που ούτε ή άλλος πουλάνε, αλλά με βιβλία που είναι καλά και χρειάζεται να τα γνωρίσει ο κόσμος».

– Πώς πουλάνε αυτά τα ευπάλητα αν δεν προβάλλονται από τα μέσα;

«Διαιρημίζονται από στόμα σε στόμα. Δεν υπάρχει καλύτερη διαρίμηση από την κουβέντα του ευχαριστημένου αναγνώστη».

– Η δική σας ιεράληπτη επιτυχία πότε ξεκίνησε;

«Η μεγάλη άνοδος άρχισε μετά το "Σπίτι δίπλα στο ποτάμι". Εκεί με ανακλύψαν όλοι και άρχισε ένα τρελό κυνήγι, με συνεντεύξεις κτλ., γιατί ο κόσμος ήθελε να γνωρίσει ποια τέλος πάντων είναι αυτή η Μαντά. Με ανακάλυψαν τότε ως και οι βιβλιοκριτικοί, που μακάρι να μη με είχαν ανακαλύψει, γιατί άρχισαν και τα ριτμικά κάτω από τη ζώνη».

– Ανήκετε στη ρομαντική λογοτεχνία;

«Τα βιβλία μου δεν είναι μόνο ρομαντικά. Στο "Τελευταίο τσιγάρο" μιλάω για οικονομικές καταστροφές, νευρική ανορεξία, σχέσεις γονών- παιδιών, σχέσεις οιςύχων, πού ακριβώς είναι το ρομαντικό; Αυτά δεν είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε στη ζώνη οι ίδιοι, οι συγγενείς μας, οι φίλοι μας; Σε κάθε βιβλίο βλέπει ο καθένας ό,τι θέλει να δει. Αν είναι προκατελημμένος, θα δει το βιβλίο κάτω από αυτό το ρομαντικό πρίσμα, αλλιώς θα βρει μέσα του πολύ περισσότερα. Είμαι οπαδός της άποψης "τα μιαλά και τα αλεξιπτωτά δουλεύουν καλύτερα όταν είναι ανοιχτά"».

– Τι παντάτε σε δύσους σας κατατάσουν στη λεγόμενη ροζ λογοτεχνία ή στην παραλογοτεχνία;

«Κάνω έντιμα τη δουλειά μου, αυτό απαντώ. Θαυμάζω όσους γράφουν άλλα πράγματα, αλλά εγώ αυτό αγαπώ να διαβάζω και να γράφω και αυτό κάνω δινοντας ό,τι καλύτερο έχω μέσα μου. Μου γράφουν πολλοί και μου λένε: "Δεν έπιπαν βιβλίο στα χέρια μου, με κάνετε και μητίκα στο βιβλιοπολείο". Αν είμαι το σκαλοπάτι για να αγαπήσει κανείς την εωτερική διεργασία της ανάγνωσης, ας λένε ό,τι θέλουν. Γιατί μετά τη Μαντά θα ζητούει και κάτι ακόμη, και κάτι ακόμη. Και θα γίνει αναγνώστης. Ας με κατατάξουν όπου θέλουν. Αλλώστε ο χρόνος θα δείξει πού ανήκει ο καθένας μας».